

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.213 van 30 april 2002
in de zaak A. 114.477/X-10.719.**

In zake : Eddy STRAUVEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. GEYSKENS,
kantoor houdende te 2450 MEERHOUT,
Groenstraat 34

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
VLAAMS-BRABANT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. SOCQUET,
kantoor houdende te 3080 TERVUREN,
Merenstraat 28.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Eddy STRAUVEN op 22 december 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 11 oktober 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij zijn beroep tegen de beslissing van 17 januari 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Geetbets houdende weigering van de vergunning voor het verzaken aan de verkaveling op een perceel gelegen te Geetbets, Kraaistraat 72, kadastraal bekend als Sectie C, nr. 160a2, zonder voorwerp wordt verklaard;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 26 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 maart 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. GIELEN die, loco Advocaat M. GEYSKENS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat D. SOQUET, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat verzoeker en Agnes VRANCKEN op 11 december 2000 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Geetbets, een aanvraag indienen tot het "verzaken aan een bestaande verkaveling", zijnde de op 2 mei 1985 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Geetbets behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling, bekend onder het nummer 25/V/76, voor een perceel gelegen te Geetbets, Kraaistraat 72, kadastraal bekend Sectie C, nr. 160a2; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Geetbets op 17 januari 2001 beslist geen gevolg te geven aan dit verzoek tot het verzaken aan de verkaveling; dat op 24 januari 2001 het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Geetbets de vergunning weigert voor het regulariseren van een bestaande loods en een gedeelte van een bestaande groententunnel op een perceel gelegen te Geetbets (Rummen), Kraaistraat 72, kadastraal bekend Sectie C, nr. 160a2; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 11 oktober 2001 het hoger beroep tegen voornoemde beslissing van 17 januari 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Geetbets zonder voorwerp verklaart; dat dit de thans bestreden beslissing is; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant eveneens op 11 oktober 2001 het hoger beroep verworpt van verzoeker tegen de voornoemde beslissing van 24 januari 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Geetbets; dat de laatstgenoemde beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing, gekend onder het rolnummer G/A 114.515/X-10.720;

Overwegende dat de verwerende partij de tijdigheid van het beroep, alsook het belang van verzoeker bij de vordering betwist; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze excepties alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoeker in de vordering tot schorsing laat gelden dat hij werd gedagvaard voor de correctionele rechtbank omwille van het wederrechtelijk optrekken en instandhouden van een loods en drie tunnelserres waarvoor hij werd veroordeeld en tevens werd gehouden tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, dat hij reeds sinds 1994 een verkavelingswijziging heeft aangevraagd, dat hij er steeds naar gestreefd heeft de regularisatie te bekomen van een feitelijke toestand die volkomen overeenstemt met de bestemming van het

gebied en de plaatselijke toestand, dat de tuinbouwactiviteit zijn enige bron van inkomsten is en het hem ten laste wordt gelegd dat hij deze agrarische activiteit uitoefent via constructies die wederrechtelijk werden opgericht op de kavels waarvan hij eigenaar is, dat hij zo vlug mogelijk de vergunning wenste te verkrijgen, dat door de aangevraagde vergunning wordt gevisieerd, de constructies volledig in overeenstemming te maken met de eisen die gesteld worden op het vlak van afmeting, afstand en materialen, dat hij ten spoedigste rechtszekerheid wil krijgen omtrent de uitbating van zijn bedrijf en derhalve een stedenbouwkundige vergunning nastreeft voor zijn agrarische activiteiten die hij uitoefent in een gebied dat ervoor voorzien is, doch waarvoor eerst de aanvaarding van de afstand van de verkavelingsvergunning noodzakelijk blijkt, dat het ten uitvoerleggen van de bestreden beslissingen voor hem zodanige consequenties zou hebben dat hij als zelfstandige kostwinnaar in onherstelbare problemen zou geraken, gezien de uitbating zijn enige bron van inkomsten is;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel op dezelfde wijze omschrijft als in de zaak met betrekking tot de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de weigering van de regularisatievergunning, dat verzoeker rechtszekerheid wenst te bekomen, dat het niet de overheid is die aan de grondslag ligt van de huidige problemen van verzoeker, doch verzoeker zelf, die zonder over de hiertoe vereiste schriftelijke en uitdrukkelijke voorafgaande toelatingen te beschikken, is overgegaan tot de bouw van de loods en groententunnels, dat verzoeker wetens en willens een toestand heeft gecreëerd die blijkbaar heeft geleid tot een strafprocedure voor de correctionele rechter; dat zij ook nog doet gelden dat een eventuele schorsing tot gevolg zou hebben dat zij zich zou dienen uit te spreken over het door verzoeker ingediende hoger beroep, dat hiermee verzoeker vooralsnog geen stedenbouwkundige vergunning bekomt;

Overwegende dat, daargelaten de vraag of het door verzoeker aangevoerde nadeel niet veeleer voortvloeit uit de weigering van een regularisatievergunning voor de aangehaalde, wederrechtelijk opgerichte bouwwerken zodat een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het beweerd nadeel niet kan verhelpen, het argument dat het ten uitvoerleggen van de bestreden beslissing zodanige consequenties zou hebben dat verzoeker, voor wie de tuinbouwactiviteit naar zijn zeggen de enige bron van inkomsten is, in onherstelbare problemen zou geraken, in wezen neerkomt op een

financieel nadeel; dat een financieel nadeel in beginsel niet moeilijk te herstellen is; dat verzoeker in gebreke blijft aan de hand van concrete en precieze gegevens een duidelijk beeld te verschaffen over zijn activiteiten, zijn financiële situatie en de weerslag van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing erop; dat zijn bewering dat hij in onherstelbare problemen zou geraken door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet wordt gestaafd; dat het betrachten van ten spoedigste rechtszekerheid omtrent het uitbaten van het tuinbouwbedrijf en het zo vlug mogelijk willen verkrijgen van een regularisatievergunning vreemd zijn aan de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing; dat voor het overige de aangevoerde nadelen veeleer hun rechtstreekse oorzaak vinden, niet in de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden weigeringsbeslissing, maar veeleer in het eigengereid handelen van verzoeker door het oprichten van een loods en groententunnels, zonder te beschikken over de hiertoe door artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, vereiste voorafgaande uitdrukkelijke stedenbouwkundige vergunning; dat de uiteenzetting van verzoeker geen concrete en precieze gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig april 2002, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de H.H.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. BOVIN,	staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

D. VERBIEST.